

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/23/2025
Identifikačné číslo spisu:	2124202312
Dátum vydania rozhodnutia:	15.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2124202312.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu CE investing and holding B.V., so sídlom Keizersgracht 241, 1016 EA Amsterdam, Holandsko, identifikačné číslo: 856961905, zastúpeného Vánko a partneri ADVOKATI.SK, s.r.o., so sídlom Gorkého 10, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 52 782 921, proti žalovanému L. M. FINANC, s.r.o., so sídlom Tehelná 5711/8, 917 01 Trnava, IČO: 36 250 244, o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/149/2024-242 z 24. januára 2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 1Cob/149/2024-242 z 24. januára 2025 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) potvrdil uznesenie Okresného súdu Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 36Cb/47/2024-185 zo 14. novembra 2024, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zo 7. novembra 2024, ktorým žalobca - na zabezpečenie ním uplatnenej pohľadávky 100.000 eur s príslušenstvom - navrhol zriadiť záložné právo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného, bližšie špecifikovaným v petíte návrhu.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou vo veci samej domáha zaplata istiny 100.000 eur titulom dlhu z pôžičky. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky z 10. marca 2021 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávky“) postupca N. Y. postúpil žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku voči dlžníkovi (žalovanému), pozostávajúcu z istiny 1.000.000 eur a úroku vo výške 0,8 % mesačne, ktorá vznikla na základe Zmluvy o pôžičke z 28. decembra 2012 (ďalej len „zmluva o pôžičke“), a na základe ktorej veriteľ N. Y. požičal žalovanému finančnú hotovosť 1.000.000

eur, ktorú dlžník prevzal dňa 28. decembra 2012. Žalobou z 22. marca 2024 si žalobca uplatnil voči žalovanému len časť pohľadávky vo výške 100.000 eur s príslušenstvom. Žalovaný dňa 4. decembra 2014 uznal dlh v notárskej zápisnici Nz 51533/2014, NCRI 52393/2014 (ďalej len „notárska zápisnica“). Žalovaný sa vzájomnou žalobou domáha určenia neplatnosti zmluvy o pôžičke, notárskej zápisnice a zmluvy o postúpení pohľadávok z dôvodu, že právne úkony (zmluva o pôžičke a notárska zápisnica) neboli v zmysle § 28 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) dodatočne schválené súdom. S poukazom na závery vyslovené v konaní pred Okresným súdom Trnava sp. zn. 36Cb/154/2014, resp. vyplývajúce z trestného konania, žalovaný namietal, že žalobca mu neposkytol žiadnu pôžičku.

3. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, vrátane dôvodov, ktoré súd viedli k záveru o nedostatočne hodnovernom preukázaní pohľadávky žalobcu. Poukázal na to, že súd prvej inštancie návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol z dôvodu neosvedčenia nároku, ktorý žalobca žiadal zabezpečiť navrhovaným opatrením. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v konaní predložil viaceré rozhodnutia, v ktorých súdy vyhodnotili jeho právnu obranu ako dôvodnú s tým, že právne úkony (zmluva o pôžičke a notárska zápisnica) sú neplatné. Žalovaný namietal reálne poskytnutie/odovzdanie pôžičky, pričom žalobca napriek relevantnej obrane žalovaného doposiaľ nepredložil žiaden dôkaz o tom, že pôžička bola skutočne poskytnutá a že vyššie uvedené právne úkony boli súdom dodatočne schválené, ktorá zákonná požiadavka musela byť splnená, keďže nejde o bežnú vec. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatoval, že žalobca je povinný opísaním rozhodujúcich skutočností osvedčiť existenciu nároku, t. j. v zmysle § 326 ods. 1 v spojení s § 344 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia opísať skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana formou zabezpečovacieho opatrenia. V zmysle citovaných zákonných ustanovení je daná aj povinnosť žalobcu pripojiť k návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia listiny, na ktoré sa odvoláva. Skutočnosť, že súd v zmysle § 329 ods. 1 v spojení s § 344 CSP môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania, zakladá potrebu vysokej presvedčivosti samotného návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Povinnosťou súdu je dôsledne vyhodnotiť, či je návrh z objektívneho hľadiska presvedčivý a či došlo k osvedčeniu všetkých zákonom predpokladaných skutočností. Zákon ukladá žalobcovi povinnosť hodnoverne osvedčiť nielen existenciu ohrozenia exekúcie, ale aj dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, čo žalobca môže dosiahnuť najmä relevantnými skutkovými tvrdeniami, listinnými dôkazmi a kvalifikovanou právnou argumentáciou.

4. Po dôslednom oboznámení sa s vecou a odvolacími dôvodmi žalobcu odvolací súd konštatoval, že žalobca účinne nenamietal právne závery súdu prvej inštancie v jeho rozhodnutí. Žalobca síce tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil právnu normu, keď nevzal do úvahy vyjadrenie a dôkazy predložené žalobcom v konaní, avšak vôbec neuviedol, ktoré konkrétne skutkové tvrdenia nevzal súd prvej inštancie na zreteľ, s ktorými sa nevysporiadal, ktoré tvrdenia, resp. dôkazy a akým spôsobom mali vplyv na rozhodnutie a nesprávne právne závery súdu prvej inštancie a ktoré právne závery súdu prvej inštancie tieto dôkazy vyvracajú, resp. ktoré právne názory súdu prvej inštancie sú nesprávne. Žalobca iba vo všeobecnej rovine tvrdil, že súd prvej inštancie nereflektoval na objektívny stav, signalizujúci vysoké riziko finančnej vymožitelnosti nároku a zaoberal sa subjektívnou úvahou. Žalobca však žiadnou odvolacou argumentáciou nevyvrátil právne závery súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia jednej z podmienok nevyhnutných pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorou je osvedčenie existencie nároku. Tejto otázke sa odvolateľ nevenoval a svoju odvolaciu argumentáciu zameral len na skutočnosť, že súd prvej inštancie mal skúmať dôvodnú obavu, či je daná reálna hrozba ohrozenia exekúcie. V tomto smere poukazyval na absenciu bankového účtu žalovaného a na jeho jediný majetok, ktorým sú práve nehnuteľnosti, ku ktorým žiadal zriadiť záložné právo pre prípad úspechu vo veci. Namietal tiež, že súd prvej inštancie sa nevenoval jeho obsiahlej argumentácii, žiadnym spôsobom ju nevyhodnotil, a preto nemohol zamietnuť návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. S týmto názorom odvolací súd nesúhlasil s poukazom na to, že zákonom stanovené podmienky pre vyhovieť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia musia byť splnené kumulatívne, preto ak čo i len jedna

z nich nie je splnená, návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nemožno vyhovieť a musí byť zamietnutý (§ 328 ods. 1 v spojení s § 344 CSP). Zo zásady hospodárnosti (čl. 17 CSP) vyplýva, že v takom prípade je nevhodné zaoberať sa tým, či sú splnené ostatné podmienky, pretože by to aj tak nemohlo viesť k inému rozhodnutiu. Keďže súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil svoj právny názor ohľadom neosvedčenia jednej z hlavných podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana) a žalobca v odvolaní závery súdu prvej inštancie relevantným spôsobom nevyvrátil a nespochybnil, pričom odvolací súd nie je oprávnený nahrádzať aktivitu odvolateľa, keďže je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379 a § 380 CSP), odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a z tohto dôvodu ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol s poukazom na to, že nejde o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP a contrario). O trovách odvolacieho konania, ako aj o trovách konania na súde prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolačný súd“ alebo „NS SR“) zrušil uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení splnenia procesných podmienok nariadenia zabezpečovacieho opatrenia podľa § 343 CSP. Nesúhlasil s názorom, že hodnoverne nepreukázal existenciu pohľadávky ako procesnej podmienky na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Uviedol, že podstatou žaloby je existencia peňažného záväzku, ktorý vznikol tým, že žalovaný od jeho právneho predchodcu prevzal finančné prostriedky. Jedná sa o obchodný vzťah, v ktorom žalovaný vystupuje ako dlžník. V danom období bola štatutárnym orgánom žalovaného Anna Matovičová, ktorá bola aj opatrovníkom W. I.. Aby mohlo dôjsť ku schváleniu právneho úkonu súdom, musela by Anna Matovičová nechať právny úkon súdom schváliť a pokiaľ to neurobila, sama tým spôsobila neplatnosť právneho úkonu, na ktorý poukazuje. Ak žalovaný porušil právnu povinnosť, pričom právnenému predchodcovi žalobcu neboli zrejmé obmedzenia v konaní štatutárneho orgánu alebo pri schvaľovaní konania štatutárneho orgánu v zastúpení opatrovníkom alebo iné obmedzenia, pre ktoré by mal právny predchodca žalobcu zvýšiť svoju obozretnosť a dohliadať viac na svoje práva, nie je možné z uvedeného konania vyvodiť postih voči žalobcovi. Pre žalobcu je podstatné, že vychádzal z údajov zverejnených v obchodnom registri, ktoré sú pre neho záväzné. Správanie žalovaného označil za tendenčné s cieľom nepravdivo vykresliť skutočnosti a dosiahnuť stav, kedy sa bude môcť zbaviť svojho majetku, finančné prostriedky z predaja ukryť a zatajiť a tak sa celkom vyhnúť splneniu svojich záväzkov voči žalobcovi. Zdôraznil, že predložená notárska zápisnica spĺňa náležitosti verejnej listiny o uznaní záväzku, keďže obsahuje výslovné uznanie dlhu žalovaným ako povinnou osobou, ako aj jeho súhlas s vykonateľnosťou podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Notárska zápisnica ako verejná listina má prezumovanú vierohodnosť a pokiaľ nie je právoplatne vyhlásená za neplatnú, nemožno ju bez ďalšieho považovať za nespoľahlivú, či neúčinný právny akt. Skutočnosť, že žalovaný vzniesol námietku absolútnej neplatnosti, nemá právny účinok zbaviť túto listinu jej osvedčovacej sily. Zamietnutie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v tejto fáze preto predstavuje porušenie princípu efektívnej ochrany práv, keďže žalobca nemá iný efektívny spôsob, ako svoju pohľadávku dočasne chrániť.

7. Dovolateľ ďalej namietal, že súd nesprávne akceptoval obranu žalovaného ako oslabujúcu hodnovernosť osvedčenia. Jeho záver o veľmi hodnoverných námietkach žalovaného je nesprávny, pretože nejde o listinný dôkaz o neexistencii pohľadávky, ale o obranu, ktorá má byť skúmaná v hlavnom konaní. Žalovaný sa bránil tvrdením o neplatnosti zmluvy z dôvodu absencie dodatočného súdneho schválenia právneho úkonu vykonaného opatrovníkom, avšak nepreukázal, že ide o právny úkon, ktorý si nevyhnutne vyžadoval takéto schválenie, resp. že takáto absencia bola neodstrániteľná, alebo že viedla k neplatnosti právneho úkonu. Súdny nezohľadnil, že žalovaný dlh nielenže uznal, ale ho považoval za existujúci niekoľko rokov po vzniku zmluvy.

8. Podľa názoru dovolateľa súd úplne opomenul zásadu rýchlosti a účelnosti zabezpečenia pohľadávky. Inštitút zabezpečovacieho opatrenia má preventívny charakter a má chrániť pred neúčinnosťou budúcej exekúcie. Súd sa zamerával výlučne na dostatočne vysokú presvedčivosť, avšak nerešpektoval fakt, že hodnoverné osvedčenie neznamena vyvrátenie všetkých potencionálnych námietok protistrany. Súd prekročil rámec posudzovania návrhu a zaujal meritórny postoj k platnosti a existencii pohľadávky, čo je v štádiu rozhodovania o návrhu na zabezpečovacie opatrenie neprípustné.

9. Súd opomenul preventívnu funkciu zabezpečovacieho opatrenia a procesnú podmienku dôvodnej obavy z ohrozenia výkonu rozhodnutia, keď cieľom zabezpečovacieho opatrenia je predísť neúčinnosti budúceho výkonu rozhodnutia. Zároveň celkom rezignoval na posúdenie druhej procesnej podmienky (existencia dôvodnej obavy z ohrozenia výkonu rozhodnutia) a konanie ukončil už pri prvej podmienke, čo dovolateľ označil za procesnú a vecnú chybu. Posudzovaním dôvodnej obavy ohrozenia exekúcie žalovanej pohľadávky ako ďalšej podmienky na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa sudy nižšej inštalancie nezaoberali, konštatujúc nadbytočnosť takéhoto posudzovania. Výklad dôvodnosti zabezpečovacieho opatrenia len so zameraním na posudzovanie existencie pohľadávky je založený na nesprávnom právnom posúdení veci, kedy súd síce aplikoval správnu právnu normu, avšak túto nesprávne vyložil, neberúc do úvahy vyjadrenie a navrhnuté dôkazy. Žalobca v predmetnom spore poukázal na to, že je u neho dôvodná obava, že ak aj pohľadávku vysúdi, svoje peniaze neuvidí, pretože žalovaný nebude mať z čoho platiť. Vo vzťahu k ohrozeniu budúcej exekúcie predložil rozsiahlu argumentáciu, ktorej však sudy nižšej inštalancie nevenovali pozornosť a na účely svojho rozhodnutia ju žiadnym spôsobom nevyhodnotili a zároveň neuviedli žiadne preskúmateľné skutkové a právne dôvody, ktoré by odôvodňovali záver o tom, že žalobca túto svoju obavu nepreukázal. Namietal, že sudy nižšej inštalancie si vyložili osvedčenie v zmysle „preukázania“, teda v merite konania, hoci pre účely zabezpečovacieho opatrenia postačuje pravdepodobné preukázanie, nie úplný dôkaz. Sudy porušili zásadu proporcionality, pretože v dôsledku zamietnutia návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, bez dôkladného zváženia rizika neuspokojenia pohľadávky, môže dôjsť u žalobcu k nenahraditeľnej ujme. Zároveň absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami žalobcu je takým nedostatkom rozhodnutia, ktorého intenzita sama o sebe zakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

10. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala čas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prieskumom najskôr zisťoval, či je dovolanie procesne prípustné.

12. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

13. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

15. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Zo zákonných ustanovení, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky jeho prípustnosti, vyplývajúce v danom prípade z ustanovenia § 420 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a

aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Pri skúmaní prípustnosti dovolania dovolací súd vychádzal zo zistenia, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, pričom práve dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) považoval za rozhodujúce pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

16. Dovolací súd preto v prvom rade skúmal, či dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Z ustanovenia § 344 CSP vyplýva, že ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie. Dovolací súd upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax NS SR, z ktorej vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa ustanovenia § 420 CSP vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej (R 76/2018). Vylúčením prípustnosti dovolania proti takému uzneseniu odvolacieho súdu o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, právna úprava obsiahnutá v § 420 CSP zohľadňuje, že v prípade takého rozhodnutia ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarca tu bezpochyby zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017). V zmysle judikátu R 21/2018 dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní, ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

17. Rozhodnutie o zabezpečovacom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné zabezpečovacie opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podaného po skončení konania (pri splnení podmienok podľa § 325 ods. 1 CSP) a taktiež v prípade návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, kedy konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a konzumuje vec samu (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019).

18. V posudzovanom prípade nejde o žiaden z vyššie uvedených prípadov rozhodnutia vo veci samej, keďže návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol podaný v prebiehajúcom konaní vo veci samej o zaplatenie sumy 100.000 eur s príslušenstvom na základe žaloby doručenej súdu prvej inštancie dňa 22. marca 2024. Súd prvej inštancie návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil, pričom toto potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím vo veci samej, pretože bolo vydané v priebehu civilného sporového konania, v ktorom o nároku uplatnenom žalobou doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté. Keďže spor v merite veci stále prebieha, nejde o prípad rozhodnutia o zabezpečovacom opatrení, ktoré by konzumovalo vec samu. Rovnako nejde ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, keďže aj po vydaní rozhodnutia o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia ďalej pokračuje civilné sporové konanie vo veci samej.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd uzaviera, že proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, nie je prípustné dovolanie podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keďže nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej a ani o iné (nemeritórne) rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. S poukazom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné. Vzhľadom na odmietnutie dovolania ako (objektívne) neprípustného sa dovolací súd už nezaoberal skúmaním dôvodnosti dovolania.

20. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však (podľa obsahu spisu) žalovanému v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, dovolací súd v súlade s článkom 17 Základných princípov CSP (zakotvujúcim procesnú ekonómiu) žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj R 72/2018).

21. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie prípustný opravný prostriedok.